

Tu

Només veig fosc. M'aferro a la cadira com si fos un coet a punt d'enlairar-se i romanc expectant. Trencant el silenci, arriba fins a la meva orella la primera nota, un fa sostingut perfectament afinat, seguit d'una melodia que m'impregna sencer. Com l'aigua de la pluja. A poc a poc, s'escampa pel meu cos el so agut de l'arc fregant amb les cordes, que em fa intuir que el moment més àlgid de l'obra és a punt d'arribar. Estic ansiós. De cop, sento una espurna de vida a l'interior quan escolto la pujada final, i, per fi, el fa agut penetra la negror trencant-la en mil bocins, com un esclat de llum en la foscó dels meus ulls. Els obro i la veig a ella, tocant amb senzillesa el violí i embuixant tots els espectadors, que semblen tenir la ment en un paratge utòpic. Jo, en canvi, escapo del seu encant i l'admiro. És l'única dona capaç de bloquejar-me els cinc sentits. És la dona que fa de la música el seu perfum. Ets tu.